

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.628 van 20 januari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 november 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 8 oktober 2008 tot weigering van verblijf (bijlage 26 quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 5 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. SOENEN en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 15 april 2008 het Rijk is binnengekomen, diende dezelfde dag een asielverzoek in.

1.2. Op 8 oktober 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 26 quater). De motivering van deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd (...).

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16 §1c van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Uit het Eurodacverslag van 15/04/2008 blijkt dat betrokkene op 31/03/2008 een asielaanvraag in Polen heeft ingediend en de Poolse overheid heeft op datum van 10/09/2008 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene is een niet-begeleide minderjarige.

Betrokkene verklaart dat hij in Rusland problemen had met de overheidsdiensten nadat zijn vader door deze werd vermoord. Betrokkene verklaart dat om die reden zijn moeder zijn vertrek regelde. Betrokkene verklaart dat hij met een minibus naar Wit-Rusland reisde en van daaruit per trein naar Polen. Betrokkene verklaart dat hij in Polen werd gevat, dat zijn vingerafdrukken werden genomen, dat hij hierdoor verplicht werd asiel te vragen en dat hij in een soort weeshuis werd ondergebracht. Betrokkene verklaart dat hij deze opvangplaats verliet en verder reisde naar België waar hij op 15/04/2008 asiel vroeg.

Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden: België is het meest democratische land. Betrokkene verklaart duidelijk dat hij niet terug wil naar Polen. Rekening houdend met de Dublin Verordening en met het feit dat Polen de Conventie van Genève dd. 28/07/1951, het Kinderrechtenverdrag en alle internationale verdragen die België ook bindt ondertekend heeft, is er geen reden om betrokkene niet over te dragen aan de Poolse overheden: Polen neemt op eenzelfde basis een beslissing over een asielverzoek en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek als België.

Betrokkene heeft geen familie in België of elders in de lidstaten. Betrokkene verklaart in goede gezondheid te verkeren.

Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op basis van art. 3§2; art. 7 of art. 15 van de Verordening.

Bijgevolg moet de bovengenoemde zich aanbieden bij (2) de bevoegde Poolse autoriteiten (...).

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3, 12 en 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van overweging 14 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de richtlijn 2005/85/EG) en van artikel 3, tweede lid, van de verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG).

2.1.1. Verzoeker voert in eerste instantie aan dat de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig en niet afdoende is waar wordt gesteld dat de Poolse autoriteiten gebonden zijn door alle verdragen die België eveneens heeft ondertekend en dat het Kinderrechtenverdrag ook van toepassing is in Polen. Hij stelt dat het niet volstaat om te verwijzen naar de

verdragen waardoor een andere lidstaat gebonden is en dat verweerder bij het nemen van een administratieve beslissing de principes vervat in het Kinderrechtenverdrag en alle andere verdragen onmiddellijk dient toe te passen. Hij wijst er op dat één van deze principes is “*dat de belangen van het kind de eerste overweging dienen te zijn*” en dat dit principe is vervat in overweging 14 van de richtlijn 2005/85/EG en in het Kinderrechtenverdrag, meer specifiek artikel 3 van dit Verdrag.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat verweerder in zijn motivering zowel de feitelijke als de juridische overwegingen vermeldt op basis waarvan hij de beslissing heeft genomen, en dat deze als afdoende dienen te worden beschouwd. Verweerder heeft in de motivering van de bestreden beslissing duidelijk gesteld dat de Poolse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor verzoekers asielaanvraag overeenkomstig artikel 16, § 1, c, van de verordening 343/2003/EG en dat verzoeker geen specifieke elementen heeft aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België zou moeten behandeld worden. Verder wordt geduïd dat Polen de Conventie van Genève van 28 juli 1951, het Kinderrechtenverdrag en alle internationale verdragen die België ook binden ondertekend heeft, dat verzoeker geen familie in België heeft en dat hij verklaart in goede gezondheid te verkeren. Verzoeker heeft kennis kunnen nemen van deze motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. De Raad stelt vast dat deze motieven duidelijk zijn wat de inhoud ervan betreft en verzoeker in staat stellen zich hiertegen te verweren met de middelen waarover hij meent te beschikken.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.1.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de overweging 14 van de richtlijn 2005/85/EG, dient er op te worden gewezen dat een bepaling uit een richtlijn slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. Lenaerts en P. Van Nuffel, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nr. 17-048 en 17-124). Verzoeker toont niet aan dat de richtlijn 2005/85/EG incorrect of onvolledig zou zijn omgezet. De Raad merkt verder op dat overweging 14 van de richtlijn 2005/85/EG aangeeft dat lidstaten voor alleenstaande minderjarigen specifieke procedurele waarborgen dienen vast te leggen waarbij in eerste instantie de belangen van het kind in overweging moeten worden genomen. Deze overweging kan evenwel niet worden beschouwd als een rechts-regel, laat staan als een rechtsregel die op duidelijke en onvoorwaardelijke wijze rechten toekent aan de onderdanen van de lidstaten zonder dat verdere nationale wetgeving vereist is. Verzoeker, die trouwens achttien jaar oud is, kan zich derhalve niet nuttig beroepen op deze bepaling.

2.1.3. Waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 3 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, dient eveneens te worden vastgesteld dat, gelet op de geest, de inhoud en de bewoordingen, de bepalingen van de artikelen 3 en 29 van het Kinderrechtenverdrag op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Aan deze

bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd, zodat verzoeker de rechtstreekse schending van deze bepalingen niet dienstig kan inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

2.1.4. Verzoeker stelt verder dat hij in overeenstemming met artikel 12 van het Kinder-rechtenverdrag uitdrukkelijk wenst te worden gehoord en voert aan dat dit, niettegenstaande de belangen van het kind de eerste overweging dienen te vormen, nooit is gebeurd.

Artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“1. De Staten die partij zijn, verzekeren het kind dat in staat is zijn of haar eigen mening te vormen, het recht die mening vrijelijk te uiten in alle aangelegenheden die het kind betreffen, waarbij aan de mening van het kind passend belang wordt gehecht in overeenstemming met zijn of haar leeftijd en rijpheid.

2. Hiertoe wordt het kind met name in de gelegenheid gesteld te worden gehoord in iedere gerechtelijke en bestuurlijke procedure die het kind betreft, hetzij rechtstreeks, hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger of een daarvoor geschikte instelling, op een wijze die verenigbaar is met de procedureregels van het nationale recht.”

Uit het administratief dossier dat door verweerder werd neergelegd blijkt duidelijk dat verzoeker op 23 juni 2008 is gehoord in het kader van het onderzoek door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag overeenkomstig de verordening 343/2003/EG. Verzoeker kan derhalve niet worden gevolgd waar hij stelt niet te zijn gehoord, zodat een schending van artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag niet wordt aangetoond.

2.1.5. Tot slot voert verzoeker de schending aan van artikel 3, tweede lid, van de verordening 343/2003/EG. Hij stelt dat de Belgische overheid niet verplicht is om de behandeling van het asioldossier over te laten aan Polen en dat het de Belgische overheid vrij staat om in overeenstemming met artikel 3 van het Dublinverdrag de asielaanvraag zelf te behandelen.

Artikel 3, tweede lid, van de verordening 343/2003/EG voorziet dat een lidstaat kan beslissen om een asielverzoek te behandelen waarvoor hij in principe niet verantwoordelijk is. Uit deze bepaling vloeit geenszins een verplichting voort. Het bestuur beschikt derhalve over een beoordelingsmarge bij het nemen van een beslissing. In casu oordeelde de gemachtigde van minister van Migratie- en asielbeleid dat van deze mogelijkheid geen gebruik diende gemaakt te worden daar verzoeker geen specifieke elementen aanhaalde waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Daarnaast werd vastgesteld dat de Poolse autoriteiten uitdrukkelijk verklaarden dat zij bereid waren om verzoeker over te nemen, zodat omtrent het land dat bevoegd is om de asielaanvraag te behandelen geen discussie bestond. Zoals reeds gesteld, werd ten overvloede geduïd dat Polen de Conventie van Genève van 28 juli 1951, het Kinderrechtenverdrag en alle internationale verdragen die België ook binden ondertekend heeft, dat verzoeker geen familie in België of elders in de lidstaten heeft en dat verzoeker verklaarde in goede gezondheid te verkeren. Deze beoordeling kan niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd. Een schending van artikel 3, tweede lid, van de verordening 343/2003/EG wordt, door verzoekers uiteenzetting, niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

2.2. Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006

houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.